

kora ősszel amikor még

kinn ülsz reggelente a kertben mögötted
a mályva lila virágát még ontja az
árnyliliomok illata is dereng a hűvös
levegőn át a fehérrel terített asztal
fölött vöröslik fel nagy karikaként a
nap és a csészében felaranylik a forró
tea és a terítőre a zizzenő levelek
árnyékai írnak festenek rajzolnak
képeket a friss levegő átjár és bele
belekortyolsz a teába hol nyitott
hol csukott szemmel fordulsz a
nap felé semmi szél nem
mozdul semmi semmi a
madarak és a fű hangja kél
él
élsz

Dobai Lili 39

októberke

így nevezik miközben biztosan
van rendes neve is hivatalos
latin név ami alatt számon tartják de
jobb az októberke mert megmondja
hogy akkorra kell várni a
kinyílását virágzását pontosan
tudatja hogy az őszben is van
tavasz van virágnyílás és
ráadásul tapintatos gyengéd szép
halványan élénk lilás rózsaszín
kicsi kis virágok sűrűn egymás mellett
félgömbös pomponos
szökőkutacsok a szürkéskékesen zöldes
szív alakú levelek végén rendeződve
októberke

40 csoki-menta

nem nagyon hiszem el hogy tényleg van
ilyen mégis megveszem azon a piacon ahol
először vagyok akkor a szép hangú árustól
tényleg milyen szép mély hangja van közben
meg zengő is és ahogy kimondja hogy
csoki-menta mint a mesében vagy az
afteréjtben pont az az íz ahogy
dörzsölgetem illatozgom tényleg
ugyanaz a hatás az az érzés nem
tudom abbahagyni az orromhoz
érintem szinte nyomom és
elültetem a kertben a
legjobb földbe és most az őszen
egy jó csomó levelet forrázok
le hogy jöjjön ki az
az íz az az illat vele a mese a
piac zsongása vissza és árásszon
el vigyen el ahová csak akarom
képzeletben oda a csoki-menta
tea

az a kis asztal ott

41

maradt a homokba
süllyedve kissé megdőltén
láttam amint visszanéztem
üresen állt süppedezett
ferdén a parton mögötte a Duna
hullámzott az alkonyatban csenddel
betelve de az asztalka
lapja üres volt már pedig nemrég
még rajta a
tányérek poharak csészék
sora hosszú kávét ittam cukor nélkül ahogy
szoktam ti limonádét bodzaszörpöt sört
rendeltetek teát is kértünk roskadozott az
asztalka besüppedt a homokba nem
törődtünk vele néztük a fodrozódó
vizet a túlsó part zöld lombjait az
alacsonyán szálló repülőket a vadkacsák
úszását a kutyák vízbe rohangálását és
a gyerekekét akiket megállítottak a
kicsapkodó vízhullámok cseppjei hisz ősz
volt már kora ősz azokkal a kimondhatatlanul
visszavonhatatlanul sápadtan éles fényekkel amiből a
kis asztalkának is jutott egy
sávnyi amint ott roskadozott süppedezett de
akkor már csak foltonként hullott
lapjára a fény vibrálva amikor
visszanéztem és láttam hogyan
viszi Szent Mihály napja végképp el
ezt a nyarunkat is
akkor